

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-114/ZA-ZA11-P15-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č. j. 16 Az 32/2020 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly žalobcem tvrzené ekonomické obtíže. Žalobce v žádosti uvedl, že chce v České republice pracovat, aby mohl zaplatit dluhy, které má v zemi původu. V rámci pohovoru (viz protokol ze dne 11. 2. 2020) doplnil, že do České republiky přicestoval v říjnu roku 2017 na základě pracovního víza, které skončilo v dubnu roku 2019. Od té doby žalobce pobývá na území nelegálně. V únoru roku 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Do země původu, kde má manželku a děti, se kvůli dluhům nevrátil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že ačkoli byly důvody žádosti o mezinárodní ochranu ekonomické (a tedy azylově nerelevantní), měla mu být přiznána doplňková ochrana. Stěžovatel taktéž zpochybnil jeden z podkladů, z nějž žalovaný při rozhodování vycházel, obsahující

informace o situaci v zemi původu: „Uzbekistán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020. V této souvislosti upozornil, že se nejedná o objektivní a nezávislý podklad, neboť jej zpracoval sám žalovaný, čímž nepřipustně (před vydáním rozhodnutí) předposoudil situaci v zemi původu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil názor, že kasační stížnost není přijatelná, neboť nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K objektivitě podkladů, z nichž při rozhodování vycházel, uvedl, že v řízení byly použity informace renomovaných mezinárodních organizací. Nejednalo se tedy o selektivně vybrané zprávy v neprospěch stěžovatele, který ostatně měl možnost doložit vlastní podklady vztahující se k situaci v zemi původu. Ke konkrétnímu dokumentu, který stěžovatel zpochybnil (viz předchozí odstavce), vyhotovenému přímo žalovaným, připomněl, že je v něm (stejně jako v ostatních dokumentech) obsažen soupis informačních zdrojů, na jejichž základě byl zpracován.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění připojuje. Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil, ani jedna z uplatněných kasačních námitek není důvodem, který by mohl založit přesah jeho zájmů, natož přesah svým významem podstatný.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Ekonomické důvody a s tím související obtížné životní podmínky v zemi původu nemohou být dle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54).

[7] Stěžovatelem požadovaná doplňková ochrana se dle § 14a zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu v případě, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a ochrana v zemi původu selhává. Jednotlivými typy vážné újmy obsaženými v § 14a odst. 2 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v řadě svých rozsudků, avšak vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl, jaký typ újmy by mu měl v zemi původu hrozit, Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině uvádí, že z podkladů shromážděných v předchozím řízení nevyplývá žádné nebezpečí vážné újmy hrozící stěžovateli. V této souvislosti odkazuje také na přílehlavé usnesení ze dne 5. 9. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018 - 30, zabývající se situací návratu ekonomických migrantů do Uzbekistánu.

pokračování

[8] V souvislosti s namítaným pochybením žalovaného při zjišťování skutkového stavu (stran bezpečnostní a politické situace v zemi původu), kdy stěžovatel poukazoval na neobjektivitu jednoho z podkladů vypracovaného přímo žalovaným, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, vyslovil, že „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech sbromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno soudem). Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že rešerše o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, zpracované žalovaným, jsou v rámci azylového řízení běžně používány. V souzené věci představoval dokument „Uzbekistán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020 jeden z podkladů rozhodnutí žalovaného (vedle podkladu zpracovaného norským centrem Landinfo a podkladů zpracovaných Ministerstvem zahraničních věcí), z jehož obsahu vyplývá, že je „pouhou“ rešerší jiných externích zdrojů (např. ČTK, Reuters, americké a britské ministerstvo zahraničních věcí, Human Rights Watch). V situaci, kdy stěžovatel v řízení azylově relevantní důvody ani hrozbu vážné újmy netvrdil a blíže ji nespecifikoval, kdy správní spis obsahuje vícero souladných podkladů zabývajících se bezpečnostní a politickou situací v zemi původu a kdy podklad zpracovaný žalovaným řádně odkazuje na informační zdroje, z nichž vycházel, nelze konstatovat namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Vzhledem k tomu, že shora uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje odpověď na stěžovatelem uplatněné kasační námitky a Nejvyšší správní soud nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu